

Præsten at indføre de Forretninger, han har udført, saavidt jeg husker, „uden Nummer“ i sit Sogns Kirkebog, er det netop alle de Forretninger, som Valg-Præsten har i sin Menighed, at han skal indføre i Kirkebogen. Det maa ligeledes udtrykkes paa en anden Maade. Paragraph 3 ender med følgende Punctum: „Naar Menigheden opløser sig eller udtræder af Forbindelse med Folketirken, indsendes den til Provsten“, altsaa Menigheden indsendes til Provsten. — Jeg skal nu ikke gaae videre i det Enkelte, da jeg allerede har givet det eventuelle Udvalg lidt at tænke paa med Hensyn til den Samarbejdelse, som Lovens utvivlsomt maa undergaae. Jeg maa tilføje, at jeg slet ikke er blind for, at naar det er Tilfældet, saaledes som med den ærede Minister, at Indholdet ligger En stærkt paa Sinde, saa kan man let glemme Noget med Hensyn til Formen; men det forekommer mig rigtignok, at dette her er steet i en noget større Grad, end tilstedeligt. Jeg vil slutte med at udtale det Ønske, at de Motiver, der maatte ledsage kommende Lovforslag, maae være noget klarere affattede end de, der ledsage det nærværende. Disse særdeles lange Punctumer, denne overordentlige, uendelige Masse — kan jeg sige — af Parentheser er fuldstændig overvældende; man kan slet ikke komme igjennem dem, naar man ikke har som nødvendigt Requirit i Haanden — en Passer.

Råbnel: Det glæder mig, at den ærede sidste Taler, hvis Foredrag mindede mig en lille Smule om hans Foredrag i den afgaaede Hundesag, dog ikke berørte Realiteten. Uagtet jeg maa indrømme, at adskillige af den ærede Talers Bemærkninger vel have deres Betydning, saa ville de dog vistnok kun for et Dieblit bortbringe Thingets hele Alvor og Opmærksomhed fra den alvorlige Sag, som foreligger. Den næstforegaaende Taler udtalte Adskilligt, som jeg vel kan være enig med ham i, men han udtalte ligeledes ikke Lidet, som jeg maa erklære mig uenig med ham i. Jeg skal saaledes være enig med den næstforegaaende Taler, det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle), i, at Rigsdagen kan og maa betragtes som Folketirkens rette Repræsentation.

Jeg veed vel, at dette modsiges meget, men jeg troer at kunne netop ad den Veistvei, som Modstanderne af denne Sætning opstille, bevise Rigtigheden deraf. Man siger, at Rigsdagen er bejendelsesløs, og som Følge deraf kan den ikke være den rette Repræsentation for en Kirke, der har en Bekjendelse, men jeg paastaer, at naar Rigsdagens Majoritet har en Bekjendelse, saa er den en Repræsentation for Folketirken, og jeg paastaer, at naar man skulde opleve den Dag, hvad Modstanderne selv have erkendt for fast en Umulighed, saa at dette Spørgsmaal ikke har nogen synderlig præctiff Betydning, at det danske Folk vilde sætte ind i Rigsdagen en Majoritet af ikke-evangelist-lutherste Repræsentanter, saa havde den danske Folketirke derved opgivet sig selv, saa havde Folket derved opgivet den evangelist-lutherste Folketirke. Det troer jeg, aldrig vil skee, men skulde det skee, saa maatte der ligge en Sandhed deri, som maatte respecteres. Men det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds htrede dog adskilligt Andet, som jeg maa tillade mig at modsiges. Saaledes meente det ærede Medlem, at Udtrykket „Frimenighed“ ikke skulde kunne passe paa de Menigheder, som skulde kunne oprettes i Henhold til denne Lov. Jeg skal gjerne give det ærede Medlem Ret i, at der er Indskrænkninger; det vil ikke være Menigheder med en aldeles ubunden Tilstand, der vil være Love og Forrifter, som ogsaa de ville have at rette sig efter, men det ærede Medlem vil vistnok indrømme, at de ville være langt friere stillede, end de for Dieblillet ere i Folketirken, og i saa Henseende kunde de altsaa dog relativt kaldes Frimenigheder. Det ærede Medlem ansførte blandt de Grunde, som talte for, at man ikke kunde betragte dem som Frimenigheder, hvor vanskeligt det vilde være for saadanne tyve Familier at finde en Mand, som de kunde samle sig om; han meente, at et saadant Tilfælde vilde i det Høieste kunne indtræffe, hvor der havde været en personel Capellan, og denne, efterat have opgivet sin Stilling, seer sig om efter tyve Familier, men jeg troer, at det ligesaa ofte vil være Tilfældet, hvor der i et Sogn i en kortere eller længere Arrække har været en Capellan, som har vidst at vinde Menighedens Tillid, at der vil findes